

# איך לא לוותר

## טל הפנר

נכתב במסגרת "לראות ולדעת": קבוצת כתיבה לאמניות ואמנים עבור אמניות ואמנים, בהנחיית הילה כהן שניידרמן וענת ברזילי

2025

את נוסעת באוטובוס, הרחוב חולף על פניך מן החלונות. שליח של וולט נוסע מהר, פורץ קדימה וגונב את הרמזור. את מתמקדת בגינת כלבים פעילה במיוחד כששתי רוכבות אופניים חוצות את שדה הראייה שלך לפני שהאוטובוס ממשיך הלאה בדרכו. 5 תחנות קדימה עולים שני מתבגרים, אחד עם שפם רך וידיים ענקיות והשני עם גשר ושיער עד הברכיים בצבע סגול, והם מתיישבים במושב שמאחוריך. את לא רואה אותם, הם מסתכלים עליך אבל את ממשיכה להסתכל על הנוף. את יורדת בתחנה שלך ואיתך כחצי מיושבי האוטובוס; הנערים ממשיכים לנסוע. האוטו שמאחורי האוטובוס צופר. שייסע.

את על האופניים, טסה במהירות מטורפת. המשקל של התיק והקניות יחד עם המשקל של הגוף שלך מצליל אותך במורד הרחוב. את צוחקת כמו מטורפת מהריגוש אבל פספסת שקע בכביש ואת מאבדת שליטה ודופקת התרסקות של החיים. החרדל נשבר, האבוקדו מתפוצץ, העוגיות שניסית להחריש עפות מהקופסה ומתפזרות על הדרך, הכידון מתעקם, הגלגל מתפנצ'ר, מסך המחשב זוהר בפסי סגול-ורוד רעילים, השפה שלך מדממת ונקרעו לך המכנסיים בתחת. את אוספת את עצמך ומה שאפשר ומדדה הביתה, ברגל. אישה מבוגרת על קלנועית מטרטרת לצדך מבלי לראות אותך. ילד קטן עם גלגלי עזר רוכב לידך ומלכסן אליך מבט סקרן. שטיח שזרוק ליד הפח ניעור לחיים ומציע לך טרמפ. את מעלה עליו את האופניים ואת התיק ומתיישבת בקצהו. בתנופה קלה על גדיליו האחוריים הוא מתנתק מן הרחוב ועף בגובה הצמרות. את רואה את הים מימין ומישהו מתגלח בבניין משמאל עם חלון פתוח. הילד והאישה נהיים פצפונים ואת והשטיח מפטפטים תוך כדי טיסה. בדרך את מצניחה את האופניים מעל החנות לתיקון והשטיח משלשל חוט לאיסוף טייק אוווי שהזמנת בדרך. אחרי שהגעתן אליך תלית אותו על הסורגים במרפסת, שינוח קצת, אבל הוא נפרד ממך בליטוף וממשיך הלאה בדרכו.

אתה על האופניים מטפס את השדרה. סיימת מוקדם וניצלת את הזמן לקניות, התיק עם המחשב והספרים על הגב שלך והקניות בסל מקדימה. אתה רוכב בזיגזגים, מעקם פינות כשאתה דורך על הפדלים בחריקת שיניים במאמץ להישאר בתנועה ולנווט את עצמך למעלה בדרך הביתה. אישה רצה עם אוזניות על השביל וחולפת על פניך, מבהילה חתול שחותך אותך ונעלם בשיח. היונים לא שמות עליך כי אתה איטי מדי ומכריחות אותך לעצור את הרכיבה ולגרש אותן רגלית. מטוס קל מנמיך מעליך, מטרטר ומתרחק. אתה משנס מותניים ומחליט להתחרע על העלייה הזאת ואתה באמת משיג את כל הרכיבים והרצות שסביבך, מניס את

כל החתולים ודורס את כל היונים עד שאתה מגיע הביתה. רכבת נפלא ואתה שותה מלא מים. בערב מסתבר שאכלת מכת חום מהרכיבה ואתה נוסע למיון. המתמחה שלך בשעה ה-14 למשמרת שלה ובטעות שולחת אותך לרנטגן בטן במקום לחבר אותך לאינפוזיה אבל בטשטושך הבנת את זה מאוחר מדי. אתה מקיא לפח שליך ומפה לשם מבלה את כל היממה הבאה במיון. בסוף אתה משתחרר הביתה ובכניסה לבניין אתה רואה להקת אווזים מכרסמת היביסקוס וטיח ומגעגעת. אתה מופתע, זכרת שרק לפני רגע הם בקעו מהביצים אחרי שהחתולה של השכן דגרה עליהן. היו זיקוקים בלילה ההוא, לכן החתולה נבהלה והביצים נשברו ולא הייתה להן ברירה אלא לבקוע. עכשיו הן שבט, ה-שבט של השכונה, יחד עם הסממיות, הקיפודים והארבה וכולם מנשנשים ביחד. אתה עולה הביתה, מפורר להם קצת טיח מהחלון, ומנשנש קצת בעצמך.

את זרע של אפונה המונח על האדמה בצלו של עץ. דוכיפת חרבנה אותך כאן כבר לפני שתי עונות אבל עוד לא הגיע הרגע שלך. הייתה שנה שחונה אז לא נבטת, אבל גם לא נשרפת כי בדיוק יצא לה הקקי כשהיא עמדה על ענף וכך זכית לחסות בצלו. את לא יודעת מתי יגיע הגשם. את גם לא יודעת שאת מחכה לו. את לא יודעת מה עם שאר הזרעים שנולדו איתך בתרמיל וכבר שכחת מהם. את גם לא יודעת שאת אפונה מזן פלא, וברגע שתנבטי תפרצי שוב את הקרקע בגפן אדירה, תשתרגי במהירות אל העננים ובמקום הגשם תמטירי זהבים וכל מי שברדיוס קילומטר ממך יחיה עד 120 שנה. הגשם חזוי לעוד יומיים אבל את לא יודעת את זה. מדגדג לך קצת בגב, הנמלים מנסות שוב לקחת אותך אבל זה לא מפריע לך, להיפך, את נהנית מן המגע. הן מנסות לנגוס בך אבל הקליפה שלך עבה ואת נשארת עם נמלול נעים, ואתן תבלו כך את היומיים הקרובים עד בוא הגשם. כשהוא מגיע את לא יודעת שזה, את רק יודעת שמעולם לא חווית עונג כמו המכות הרטובות האלה שנוחתות עליך מלמעלה. את שוקעת רוטטת אל תוך הבוץ, יורדת מתחת לפני האדמה.

את בעומק 30 מטר מתחת לפני המים בגלפגוס, צבה בין צבות. את נהנית מן החמצן הפסיפי שאת משחררת לאטך תוך כדי שאת מקשקשת בצִפְלָפְגִית על הא ועל דא. בחוף גלשנים מתכוננים להיכנס למים אבל הם לא בנויים לעומק שלך, ואת בכלל לא תדעי שהם שם. את והפרלמנט מפיקות בועות בקצב של מילניומים כשלהקת דגיגונים טרופים שוחה מימינך ומשמאלך הלך ושוב, שוכחת לאן היא רוצה להגיע. היא שוחה במעגלים ואת רואה שהדגים מתחילים להיות מותשים, מאבדים מהירות ולבסוף נפרדים כל אחד לכיוון אחר. את מחליטה לעלות ללחך צהריים ומתנתקת מן הקרקעית. יש לך עוד כשעה עד שתצטרכי לשאוף אוויר שוב ואת לוקחת את הזמן ומתרוממת בנועם. צוללן מגיע מימינך ומסתכל עליך כאילו את אשתו, וזה לא נעים לך. החמצן שלו יספיק לעוד עשר דקות אובססיביות ואז יצטרך להתחיל לטפס חזרה אל פני המים, אבל את לא יודעת את זה. הוא נורא קרוב אליך וזה עושה לך להקיא קצת. הוא מחייך אליך חיוך גדול מדוי ונכנס לו שאריות שפלטת מזוויות הפה. הוא משתנק קצת אבל בולע ומתאפס על עצמו, ומחליט לעלות כבר עכשיו ושוחה ממך הלאה, מצטרף לבאדי שלו שנמצא מחוץ לשדה הראייה שלך. בינתיים כריש תפס גולש אחד והמים מקבלים ריח מוזר, אבל הוא בן דוד שלך מדרגה שנייה אז את לא מודאגת ממנו. את לא שמה לב שתמנון עצר לנוח על הגב שלך, דבוק אל השריון עם ארבע זרועות כשהארבע האחרות צפות כלפי מעלה. בא

לו שתזוזי יותר מהר אז הוא מנסה להצמיד אתכם קדימה אבל את מחליטה לצנוח למטה ולהתיישב עליו, שילמד. הוא מיילל ואת חומלת והוא נס על נפשו. התעייפת קצת אז את מחליטה להישאר על הקרקעית, מפריחה עוד עננת חול רכה סביבך. ביקשת מסוסון הים שיעיר אותך אחרי שישריץ. האוכל יחכה.

אתה חזיון של נחש אנקונדה צהוב בטקס איוואסקה על גדת נהר במרכז אמריקה. לילה ואתה בולט על פני שמי קיץ כהים, עיניך נצנוצי כוכבים. התודעה שבה אתה מבקר מהופנטת אליך, משברת אותך משושים משושים ואתה מזדחל בה כמו שטיח חרוזי עץ לגב המושב. השמאנית שרה ליונק הדבש וזה עושה אותך רעב, אבל התודעה שמכילה אותך מולידה עיט וזה גדול עליך. כלי הקשה חדש שמצטרף למעגל מפצל את הקשב עליו אתה נשען, ואתה חולץ ראש נוסף ופונה אל מקור התיפוף. הרעשן מרעיש בקצב הנכון אבל אין לכם נקודת השקה תודעתית ואתה תוהה כיצד להתמודד. אתה בוחר לסובב את הראש השני בכיוון הראשון ומפצל ראש שלישי, שפוער את פיו ובולע את הראשון עד לבסיס, משביע את רעבונו. אתה נזכר בפעם ההיא שבאת לשמאן צעיר בטקס הראשון שהנחה והוא נבהל ממך נורא ונכלא במימד שלך לרגע ארוך עד שהסכים להיכנע לך. הוא חזר צעיר אבל התודעה שלו הזדקנה עידינים. הלילה מעמיק. התודעה שבתוכה אתה שוחה מתמסרת אליך עמוקות, הופכת לערפל ומשנה צבעים. אתה מתבונן בה והזמן עומד מלכת. היא שואלת אותך מה משמעות החיים ואתה עונה לה בלחשוש מהראש השלישי, שמתחיל לאכול את עצמו בעוד השני נוגס בזנב המשותף שלכם עד שאתה מכלה את עצמך ונולד מחדש כיונק דבש בתודעה של השמאנית, שם אתה מתקפל לביצה ונולד שוב כנחש צעיר. השחר הופך אותך לשקוף בעודו זורח בכחול וורוד. עד הטקס הבא.

את כוכב שעושה את דרכו לכדור הארץ. מתת כבר לפני טריליוני שנים אבל עכשיו בחצי הכדור הדרומי הציברון שלך מרים מופע מטורף. המוות שלך היה ועודנו מרהיב- התפוצצת לאלפי חתיכות. רוב הגלקסיה שלך התפוצץ כמה שנות אור לפניך, הייתה לכן שם בעייה חברתית עם שמש חזקה מדי והחלטתן לסגור את הסיפור. את על אדים בדרך למטה כשאת רואה תינוקות כוכבים מבשילים להם בערפילית בה את נופחת את נשמתך, דורכים בחשיכה שמסביב. את נושבת על פניהם וממשיכה הלאה, פורצת את חיבוק הכבידה האימתני שהחזיק אותך כל חיך. בן-כוכב קטון נושם קצת מהאבק שלך ומתעטש בדיוק כשאת עוברת, כמה מתאי התינוק שלו מלטפים אותך ליטוף נזלת אחרון של חיים. את מזילה דמעה קורנת ומרפה אל החלל. ייקחו לך עוד כ-23 מיליון שנה עד שתסיימי ליפול וכל רגע מרגיש כל כך קצר ומלא משמעות. את מסכימה לזה וצוללת, מתמרחת בנזלת קוסמית וצונחת אל האינסוף.

אני מילה, מתחילה ב-מ' ומסתיימת ב-ה'. אני מתקצרת והופכת לְמִילָה, מִיָּמָה, נעלמתי. נולדתי מחדש כ-כָּהֵן, כַּעֲרָה, סבתי עַל עַקְבִּי לַכֶּסֶּל, וּשְׁנִיתִי צורה לֶצֶד, צָמָה, צָמָה. שמטתי את צדי ושניתי כיון לָמָּה, אָה, המשכתי ל-אָב, אָבִיטִי וקפצתי לְאָבִיטִים. פיצחתי את החית וצללתי ממנה אל טִית מעוברת, עֵין כלואה, למד מתפתלת ונון אוברטונית. חטעלן. חטעלן. חטעלן. המשכתי בנדילה למטה ונחתתי על זֵין גמישה, נון

אופקית, כף פולשנית, יוד ממרוכזת, ריש ובית טנטטיביות; תו, גימל, ריש וקנשף, ה ה מדיגי ונקודה בסוף משפט.

חטעלן זגבירב תגרקשף ההמדיגי

חטעלן פנטשסט ככלכר לבעטר

חטעלן שהעצטק פנדיזפקה רכללנר

חטעלן אנלידן מעהבצי גפעווה.

הצילו אני הופכת להצלחה, רע אני הופכת להשראה, מקל אני הופכת לדלועה, עובר אני הופכת להמלטה, מלח אני הופכת למתוקה, באלו הפכתי להגשמה.